

CHƯƠNG 1

Chơi trốn tìm

Ở một nơi có rất nhiều Rong © Mộc An

Xuất bản theo hợp đồng Sáng tác và chuyển nhượng
bản quyền giữa Tác giả và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2023.

Bản quyền bìa và minh họa
thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2023.

Xanh xanh đỏ đỏ

Mày trốn ở đâu?

Nào hãy ra mau

Còn đi ăn cá

Ai trốn kĩ quá

Thì biến ra rong

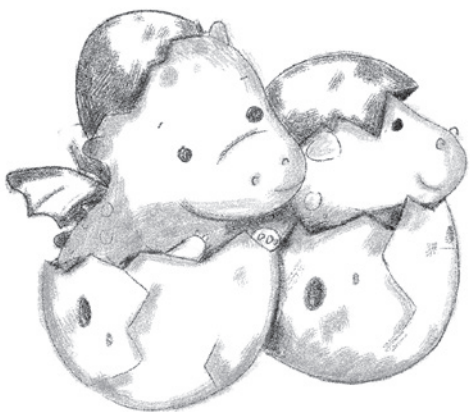
Ú òa mau ra

Xanh xanh đỏ đỏ

Rì rào, rì rào. Mùa xuân đã bắt đầu rồi. Sóng biển gọi bạn đấy. Những cây xanh lô nhô trên đảo cũng cất tiếng rì rào vẫy gọi. Mau ra khỏi hang đá lạnh lẽo và ra ngoài chơi trốn tìm thôi.

Lạnh lẽo, là nói hang đá. Chú Xanh và Đỏ không hề biết đến lạnh, vì ông Xám đã khoanh tròn ủ ấm cho hai anh em cả mùa đông. Mà, ông cũng đã ủ ấm cho hai anh em như vậy đến ba trăm năm cơ. Cho đến mùa hè năm ngoái, hai anh em phá vỡ vỏ trứng và chui ra. Mặc dù là những chú Rồng con mạnh mẽ, nhưng Xanh và Đỏ vẫn là trẻ con, ông Xám chăm chút hai đứa đến là kĩ càng. Đến mùa đông, mưa không ngớt, gió lạnh thổi vi vu, ông lại dang đôi cánh rộng của mình ủ cho hai đứa ngủ. Cho đến khi nghe thấy tiếng gọi rì rào, mới ra khỏi hang. Mây trắng, trời xanh, ánh mặt trời đến là rực rỡ, và biển thì xanh thẳm khôn cùng. Nào, cùng nhau chơi thôi.

- Này, em tóm được anh rồi nhé. - Xanh giở một chiếc lá lên, nhưng Đỏ không ở đó, chỉ là một phiến lá to và dày.

Xanh cố gắng đi thật chậm. Nó biết Đỏ nhất định đang trốn ở một nơi nào đó, nguy trang rất khéo để nó không thể tìm ra.

- Đúng là anh rồi. - Xanh lại chạm tiếp vào một phiến đá màu nâu. Phiến đá không rục rịch xú nào. Không phải là Đỏ rồi. Anh ấy trốn kĩ thật.

Nhưng mà, hình như có cái gì đó động đậy. Rất khẽ thôi. Một chiếc vỏ ốc. Nhất định có cái gì bên dưới. Những chiếc vỏ ốc vẫn nằm vương vãi khắp nơi ở trên đảo, to nhỏ đủ hình thù khác nhau. Anh Đỏ hẳn là biến màu, nhưng lỡ rục rịch làm cho vỏ ốc động đậy. Xanh rón rén tới gần:

- Lần này thì em tóm được anh thật rồi. - Xanh nói, giở chiếc vỏ ốc lên.

Á á á á á á... Một tiếng rú kinh hoàng bập vĩa vang lên khắp hòn đảo nhỏ. Trước khi tiếng rú ấy kết thúc, Xanh đã nằm vệt ra bất tỉnh nhân sự.

Đến khi Xanh tỉnh dậy, cậu nhận ra có hai cặp mắt đang cúi xuống dòm cậu lom lom. Một bạn Rồng Đỏ, có màu da tươi đẹp hết như mặt trời khi mới lặn ra khỏi chiếc giường biển cả, và một ông Rồng Xám xù xì với bộ râu dài, cũng màu xám y chang.

- Em ấy tỉnh rồi này ông ơi. - Rồng Đỏ nói.

- Thế nào, ta đã nói không nên ra gần biển kẻo gặp quái vật mà. - Ông Xám làu bàu.

- Tại ông và anh Đỏ nấp kĩ quá. - Xanh phân trần.
- Nước da cậu mất vẻ lợt lạt, đậm dần, ngả sang màu lá cây, màu thường thấy nhất ở cậu.

Mặc dù gọi là Xanh, Đỏ theo màu bình thường của hai cậu, nhưng cả hai đều có khả năng biến màu. Này nhé, nhắm mắt lại, tập trung nghĩ đến màu mình muốn TRỞ THÀNH, ngay lập tức sẽ biến ra màu đó. Vì vậy khi các cậu chơi trốn tìm không dễ tìm ra. Thật ra, có một chiếc vảy trên ngực hai cậu không chịu biến màu, lúc nào cũng giữ màu nguyên thủy của mình, thỉnh thoảng lại phát sáng lấp lánh trong đêm. Khi chơi trốn tìm cần phải che kĩ nó đi mới không bị lộ. Không hiểu sao chỉ có ông Xám là mãi không chịu biến màu, lúc nào ông cũng khoác một bộ áo xám và bộ râu dài xám không biết chán. Chơi trốn tìm thế nào hai đứa cũng dễ dàng tìm thấy ông. Ông thua hoài, nhưng vẫn thích chơi lắm, năn nỉ Xanh Đỏ cho chơi cùng. Đỏ lém lỉnh nói:

- Cơ mà ông không chịu biến màu, chán chết đi được.

- Biết làm sao được, ông cũng muốn lắm. - Ông Xám nói với giọng có lỗi. - Nhưng ông già rồi, không còn biến màu được như tụi cháu.

- Vậy ông phải nấp kĩ vào nhé, tụi cháu sẽ tìm ra ông ngay đó.

- Ông sẽ nấp thật kĩ. Ông hứa.

Mặc dù nói "ông hứa" nhưng lần nào Xanh và Đỏ cũng dễ dàng nhìn thấy ông. Nhìn mặt ông lúc bị bắt tiu nghỉ đến tội nghiệp. Để ông vui, hai đứa có lúc giả đồ không nhìn thấy, rón rén đi xa xa gọi ông Xám ơi ông Xám à, lúc đó ông chạy về đích thiệt nhanh và reo lên vui vẻ.

CHƯƠNG 2

Huyền sử Rồng

Chơi mệt rồi, Xanh và Đỏ lon ton theo ông Xám về cửa hang nằm bên vách đá cheo leo, từ đây vừa ngắm biển cả bao la vừa nằm khểnh ra đòi ông kể chuyện. Mà ông có nhiều chuyện lắm, kể hoài cũng không hết. Trước hang có những hình ảnh và kí tự bí ẩn khắc lên đá mà hai đứa không đọc được. Ông Xám bảo đó là Huyền sử Rồng, và ông là Kẻ Canh Gác Quá Khứ. Rằng ngày xưa ngày xưa, con người đã ở đây, những kí tự là do họ khắc lên. Không hiểu vì một lí do nào đó, họ đã biến mất. Ông Xám đoán rằng, có thể một trận sóng thần đã quét qua nhấn chìm mọi thứ trên đảo, hoặc một trận chiến kinh hoàng đã diễn ra, những người trên đảo thua trận và

bị bắt đi. Hòn đảo nhỏ xíu, với bãi cát trắng, vách đá dựng cheo leo, cây cối mọc rải rác, và một số cư dân Chim bay đi bay về. Giây phút rục rịch phá vỏ trứng chui ra, thứ đầu tiên hai đứa thấy không phải là sắc xanh thắm của bầu trời và mặt biển nơi này, mà là một màu xám ngắt, cùng giọng thét lên đến chói tai:

- Á á á... Nở rồi!

Những giọt nước rơi độp độp lên mặt làm tụi nó nhột nhạt hết sức. Rất nhanh chóng những giọt nước ấy biến thành những viên trắng sáng lấp lánh rơi xuống cát. Sau này, Xanh và Đỏ mới biết đó là những giọt nước mắt của ông Xám, những giọt-nước-mắt-rồng, mỗi giọt sẽ biến thành một viên ngọc. Còn vì sao lúc đó ông khóc, một ông-Rồng-nghìn-tuổi phải khóc thì tụi nó không hiểu được.

Có lần, hai đứa hỏi ông Xám, lúc đó sao ông thét to dữ vậy, làm tụi nó suýt điếc đặc cả tai, thì được nghe ông trả lời, tại ông đợi tụi nó lâu quá, tính ra đã ba trăm năm rồi. Lúc quả trứng nứt ra ông đã mừng đến không kìm được nước mắt, ông ngỡ chỉ một đứa ra đời, hóa ra tới hai. Đỏ mạnh mẽ lách vỏ ra trước, không ngờ quả trứng vẫn động đậy, Xanh lục tục chui ra sau.

- Các cháu biết đấy, ta đã phải đợi mấy trăm năm, một mình ta ở nơi này, thật buồn biết bao.

Xanh vẫn thường nhìn những hình khắc trên vách đá. Ở đó có hình ảnh thật dũng mãnh của một loài vật có cánh, trên đầu đôi sừng nhọn hoắt, chân móng vuốt sắc nhọn, cái đuôi dài đầy gai nhọn lởm chởm, miệng phun lửa dữ dội. Xanh ngấm nghĩa chán chê rồi nhìn lại mình và Đỏ, nhìn thế nào cũng không giống loài Rồng trong bức tranh. Cậu sờ lên đầu, không có cái sừng nào, chân không có móng vuốt, đuôi thì ngắn cùn. Chỉ có đôi cánh bé xíu trên lưng, thử đập đập vẫy vẫy thì cũng chỉ tạo ra tí gió man mát. Cậu ráng sức bình sinh khạc thật mạnh để coi có ngọn lửa nào bay ra từ miệng không, rốt cuộc chỉ thấy bắn ra mấy giọt nước bọt. Đỏ làu bàu: "Em phun trứng anh rồi này." Xanh nhìn kĩ Đỏ, thấy anh

ấy cũng không có miếng nào giống Rồng hết. Riết rồi cậu hoài nghi không biết mình có phải là Rồng thật không. Hay ông nhặt được trứng của một loài thần lằn nào đó giống Rồng thôi? Cậu hỏi ông Xám sự hoài nghi của mình thì ông cười chắc nịch rằng tụi nó là Rồng trăm phần trăm, ông được giao nhiệm vụ canh giữ quả trứng Rồng thiêng chờ tụi nó ra đời. Ông Xám có nét giống hình ảnh Rồng vẽ trên vách đá, ngoài việc ông không có sừng, cũng chẳng có móng vuốt, hiền hòa chứ không oai như con Rồng ở trong hình.

- Thật ra mà nói, loài người cũng không biết gì về chúng ta hết. Những gì họ viết về chúng ta là do họ tưởng tượng mà thôi. Khi tự nhận ra họ bình thường không có gì trội bật, họ phải cầu viện đến loài Rồng, để gia tăng thêm sức mạnh và quyền lực. Họ vẽ về chúng ta theo cách mà họ tưởng tượng ra.

- Vậy, họ tưởng tượng về chúng ta thế nào hả ông?

- Họ cho chúng ta đứng đầu muôn loài, với vẻ đẹp và sức mạnh vô biên. Khi vẽ ra chúng ta như vậy, họ cũng cảm thấy mình gia tăng vẻ đẹp và sức mạnh.

- Tại sao chúng ta đẹp và mạnh thì họ cũng thế hả ông?

- Làm sao ta biết được. - Ông Xám lắc đầu.

- Chúng ta không hiểu hết con người đâu. Họ...

Ông Xám hay đứng nhìn về phía dải xanh lục mờ mờ xa xa, và bảo rằng đó là nơi cư trú của con người. Họ chủ yếu sinh sống trên đất liền. Thỉnh thoảng vẫn có những chấm nhỏ xuất hiện từ xa trên mặt biển, ông Xám bảo đó là những chiếc thuyền đánh cá. Ông cũng nói rằng, thật may mắn vì đảo khá xa đất liền, xung quanh đảo có rất nhiều đá ngầm và những luồng nước xoáy nên không có chiếc thuyền nào bén mảng gần.

Ông Xám bỗng hạ giọng:

- Hai đứa không được ra bờ biển nghe không? Và tuyệt đối không nên tới gần con người.

- Vì sao ạ?

- Các cháu cứ nhớ lời ông. Họ rất nguy hiểm.

- Nguy hiểm thế nào hả ông? Có giống... con quái vật không ạ? - Xanh hỏi mà một cơn lạnh toát vẫn chạy qua sống lưng. Chao ôi, cái khoảnh khắc cậu lật vỏ ốc lên, nhìn thấy sinh vật ấy, thật hãi hùng.

- Nguy hiểm hơn nhiều cháu ạ. Các cháu nhớ lấy lời ông, hãy tránh xa con người.

- Vâng ạ. Thế sử có ghi lại... loài Rồng chúng ta sợ quái vật không ông?

- Không có. - Ông Xám cười. - Vì chúng ta được coi là vật thiêng đứng đầu, thì làm sao sợ cái gì khác

được? Nhưng, trên thực tế, mỗi loài đều có nỗi sợ, Rồng cũng vậy. Loài vật cháu thấy khi giở chiếc vỏ ốc lên, chính là Sao Biển, khắc tinh của loài Rồng chúng ta. - Ông Xám cũng rùng mình nhè nhẹ. Xong ông ngập dài: - Hai đứa hỏi nhiều quá. Ông vào hang ngủ xiu đã. Ba trăm năm không được chớp mắt, ông thèm ngủ lắm. Hai đứa có thể chơi trước cửa hang, nhưng nhớ đừng đi xa đấy.

- Vâng ạ. - Đỏ và Xanh đáp. Tụi nó rất vui lòng canh cho ông ngủ. Nhưng tụi nó cũng biết "chút xiu" mà ông nói có khi là mấy lần mặt trời mặt trăng lặn mọc trên mặt biển mênh mông. Tội nghiệp, ông già quá rồi mà. Chưa kể nếu phải ở một nơi không có ai và phải chơi một mình mấy trăm năm, thì ai cũng buồn xiu mất thôi.